

L.M. MONTGOMERY

---

vol. 9

A N N E

Scumpa mea casă de vis

Traducător — Cristian Imbrea

PREȘANIA

*„Laurei, în amintirea vremurilor
de altădată.”*

Capitolul 1

MANSARDA CASEI CU FRONTOANE VERZI

— Slavă Ție, Doamne, c-am terminat cu geometria! Nu mai trebuie s-o învăț nici eu și nici să-i mai învăț și pe alții, zise Anne Shirley pe un ton un pic răzbunător, în timp ce îndesa un volum de Euclid cam jerpelit într-un cufăr mare cu cărți, apoi izbi triumfător capacul și se așeză pe el, privind în celălalt colț al mansardei Casei cu Frontoane Verzi spre Diana Wright cu ochi cenușii ca cerul dimineții.

Mansarda era un loc întunecat, expresiv și încântător, așa cum ar trebui să fie toate mansardele. Prin fereastra deschisă, lângă care Anne stătea așezată, sufla adierea dulce, caldă și înmiresmată a după-amiezii de august; crengile plopilor fremătau în bătaia vântului; în spatele lor se întindea pădurea, în care Aleea Îndrăgostiților șerpuia ca o cărare fermecată, și bătrâna livadă de meri, plină și acum de roadele ei rumene. Mai departe, pe cerul albastru de miazăzi se zăreau munții înșiruiți precum norii de zăpadă. Prin cealaltă fereastră se întrezărea marea albastră, rece și înspumată – minunatul Golf Saint Lawrence pe care plutește, ca o nestemată, Abegweit, acest nume indian, delicat și încântător ce a fost abandonat

de mult pentru unul mai prozaic, cel de Insula Prince Edward.

Diana Wright, acum cu trei ani mai în vârstă, devenise între timp o mămică respectabilă. Dar ochii îi rămăseseră la fel de negri și plini de scântei, obrajii la fel de îmbujorați și gropițele la fel de fermecătoare ca în zilele de demult în care ea și Anne Shirley își juraseră prietenie pe veci în grădina de la Orchard Slope. Ținea în brațe o ființă mărunță și somnoroasă, cu părul negru și cârlionțat, pe care lumea din Avonlea o știa, de doi ani binecuvântați, sub numele de „Micuța Anne Cordelia.” Oamenii din Avonlea știau, desigur, de ce Diana o botezase Anne, însă aceeași oameni din Avonlea erau nedumeriți cu privire la Cordelia. Nu se auzise niciodată de nicio Cordelia în neamurile Wright sau Barry. Doamna Harmon Andrews zicea că poate Diana găsisse numele în vreun roman de duzină și se mira cum de Fred avusese atâta minte cât să permită așa ceva. Însă Diana și Anne își zâmbeau una alteia, fiindcă ele știau de unde își primise numele Anne Cordelia.

— Niciodată nu ți-a plăcut geometria, zise Diana zâmbind, gândindu-se la vremurile de demult. Oricum, bănuiesc că te bucuri tare mult că ai terminat cu predatul.

— Oh, mi-a plăcut dintotdeauna să predau, dar nu geometria. M-am simțit nemaipomenit în acești trei ani petrecuți în Summerside. Doamna Harmon Andrews mi-a zis când am ajuns acasă că n-o să-mi placă viața de femeie măritată mai mult decât cea de profesoară, așa cum m-aș aștepta. Desigur, doamna Harmon are aceeași părere ca Hamlet, cum că „mai curând să îndurăm aceste rele, decât să zburăm spre alte neștiute.”¹

---

¹ William Shakespeare, „Hamlet,” Editura Univers Enciclopedic, 1996, p. 96, în versiunea românească a lui Leon Levițchi și a lui Dan Duțescu.

Râsul lui Anne, la fel de vesel și irezistibil ca în vremurile de altădată, însă mai delicat și mai matur, făcu să răsune toată mansarda. Jos, în bucătărie, Marilla, care tocmai făcea dulceață de prune, auzi și începu să zâmbească; apoi oftă când se gândi cât de rar va mai răsuna acest râset la Green Gables în anii ce vor veni. Nimic n-o făcuse pe Marilla mai fericită în toată viața ei decât gândul că Anne se va mărita într-o zi cu Gilbert Blythe; dar orice bucurie trebuie să aducă cu ea și o umbră de tristețe. În cei trei ani petrecuți la Summerside, Anne venise des acasă, în vacanță sau la sfârșit de săptămână; dar la cum vor sta lucrurile de acum, nu putea spera la mai mult decât două vizite pe an.

— Nu băga în seamă ce spune doamna Harmon! zise Diana cu o liniște dobândită în patru ani de căsnicie. Desigur, viața de femeie măritată are și bune, și rele. Să nu te aștepți ca totul să fie întotdeauna ușor. Dar te asigur, Anne, că dacă ești măritată cu bărbatul potrivit, vei avea o viață fericită.

Anne își înăbuși un zâmbet. Aerele de femeie cu o vastă experiență ale Diane o amuzau dintotdeauna.

„Presupun că n-o să mai bag în seamă ce spune după ce voi avea și eu patru ani de căsnicie,” gândi ea. „Desigur, simțul umorului mă va ajuta în privința asta.”

— V-ați hotărât unde veți locui? întrebă Diana în timp ce o dezmierda pe micuța Anne Cordelia cu acel gest unic provenit din instinctul matern care o atingea întotdeauna pe Anne la inimă, gest plin de visuri și speranțe delicate și nerostite, un fior care era pe jumătate curată plăcere și pe jumătate o durere stranie și diafană.

— Da. Asta voiam să-ți spun când ți-am telefonat să vii astăzi. Apropo, nu-mi vine să cred că acum avem cu adevărat telefoane în Avonlea. Sună ridicol de actual și de modern pentru aceste locuri străvechi atât de dragi și de tihnite.

— Pentru asta trebuie să le mulțumim celor de la S.I.S.A.¹, zise Diana. Nu ne-ar fi instalat linia niciodată dacă n-ar fi luat ei taurul de coarne. La câte bețe-n roate li s-au pus, orice altă societate s-ar fi dat bătută. Dar ei nu eu cedat. Ai realizat un lucru minunat pentru Avonlea, Anne, când ai înființat această societate. Ce bine ne simțeam la întâlniri! Vei putea uita vreodată fațada albastră și aranjamentul lui Judson Parker, care și-a închiriat gardul unei companii de medicamente ca să zugrăvească reclame pe el?

— Nu știi dacă le sunt pe deplin recunoscătoare celor de la S.I.S.A. în privința telefonului, zise Anne. Oh, știu cât este de util – mult mai util decât vechiul nostru sistem de semnalizare cu lumânarea! Și, după cum zice doamna Rachel, „Avonlea trebuie să țină pasul cu cortegiul, asta-i situația.” Dar parcă simt, într-un fel, că n-aș vrea să văd Avonlea stricată de ceea ce doamna Harrison numește, când vrea s-o facă pe inteligenta, „neplăceri ale vieții moderne.” Mi-ar plăcea să rămână așa cum era odată, în vremurile bune. Știu că e o prostie și sentimentalism și pe deasupra e și imposibil. Așa că am să dau dovadă și de înțelepciune, și de pragmatism, și de realism. Telefonul, după cum recunoaște și doamna Harrison, e „o chestie nemaipomenit de bună” – chiar dacă știți că poate mai sunt vreo cinci-șase inși curioși care ascultă pe fir.

— Asta-i partea cea mai rea, oftă Diana. E de-a dreptul enervant să-i auzi pe alții cum închid de câte ori suni pe cineva. Cică doamna Harmon Andrews a ținut morțiș să le instaleze telefonul în bucătărie ca să poată asculta de câte ori sună și în același timp să poată sta și cu ochii pe ce gătește. Când m-ai sunat azi, am auzit limpede sunetul ăla ciudat pe care îl face ceasul de la casa Pye când bate ora exactă. Așa că poți fi sigură că asculta fie Josie, fie Gertie.

---

¹ Societatea de Îmbunătățire a Satului Avonlea.

— Ah, de asta ai zis: „Aveți un ceas nou la Green Gables, așa-i?” Nu înțelegeam ce vrei să spui. Am auzit un sunet suspect de cum ai început să vorbești. Cred că cineva din casa Pye trântise cu putere receptorul în furcă. În fine, să-i lăsăm în pace pe de-alde Pye. Vorba doamnei Rachel: „Așa a fost neamul lor dintotdeauna, și așa vor fi mereu, în vecii vecilor, amin.” Să vorbim despre lucruri mai plăcute. Am stabilit unde va fi noua mea casă.

— Oh, Anne, unde? Sper din toată inima că e aproape.

— Nuuuu, tocmai asta e partea proastă. Gilbert se va stabili la Portul Four Winds, la nouăzeci de kilometri de aici.

— Nouăzeci! Și dacă ar fi nouă sute, ar fi tot aia, oftă Diana. Acum nu pot pleca de acasă mai departe de Charlottetown.

— Trebuie să vii la Four Winds. E cel mai frumos port de pe Insulă. La capătul portului e un sătuc, îi zice Glen Saint Mary și doctorul David Blythe are cabinet acolo de cincizeci de ani. E fratele bunicului lui Gilbert. Iese la pensie și Gilbert va prelua activitatea la cabinet. Însă domnul doctor Blythe nu își va părăsi și casa, așa că noi va trebui să căutăm o locuință. Nu știu încă exact care va fi sau unde va fi în realitate, dar în imaginația mea am deja o casă de vis gata mobilată – un fel de castel din Spania, mic și încântător.¹

— Unde veți merge în călătoria de nuntă? întrebă Diana.

— Nicăieri. Nu te mira atât, scumpa mea Diana! Parcă ai fi doamna Harmon Andrews. Ea ar binevoi, desigur, să remarce că cine nu-și permite călătorii de nuntă ar trebui să aibă bunul-simț să nu le facă; și apoi mi-ar scoate ochii

---

¹ Expresia „castel din Spania” este folosită în literatură pentru a desemna un vis sau o fantezie greu de înfăptuit, ceva idealizat sau irealizabil.

cu voiajul de nuntă al lui Jane în Europa. Eu vreau să-mi petrec luna *mea* de miere la Four Winds, în scumpa mea casă de vis.

— Și te-ai hotărât să nu ai nicio domnișoară de onoare?

— Nici nu aș avea pe cine. Tu, Phil și Priscilla mi-ați luat-o înainte în ce privește căsătoria; iar Stella e profesoară la Vancouver. Nu vreau o domnișoară de onoare care nu mi-e „suflet pereche,” și nu mai e niciuna.

— Dar vei purta voal, nu? întrebă Diana, cuprinsă de neliniște.

— Da, desigur. Fără voal nu m-aș simți mireasă. Țin minte că îi spuneam lui Matthew, chiar în seara în care m-a adus la Green Gables, că nu mă aștept să fiu vreodată mireasă pentru că sunt așa de simplă că nimeni nu m-ar lua de nevastă, în afară de cine știe ce misionar străin. Atunci îmi intrase în cap ideea că misionarii străini nu-și permit să fie așa de pretențioși în ce privește aspectul dacă vor ca vreo fată să-și pună pielea la bătaie printre canibali. Să vezi cu ce fel de misionar străin s-a măritat Priscilla! Frumos și enigmatic de parcă ar fi desprins din închipuirile noastre din copilărie, când visam cu ochii deschiși cu cine ne vom mărita; era bărbatul cel mai bine îmbrăcat pe care l-am cunoscut vreodată și era înnebunit de „frumusețea strălucitoare și diafană” a Priscillei. Dar sigur că în Japonia nu sunt canibali.

— Oricum, rochia ta de mireasă e o minune, zise Diana, suspinând de încântare. Vei fi ca o adevărată regină, atât de înaltă și subțire. *Cum* de ești mereu atât de suplă, Anne? Eu sunt mai grasă ca niciodată, acuși nici n-o să mai am talie.

— Dacă ești slab sau corpolent pare mai degrabă o chestiune predestinată, zise Anne. Oricum ar fi, doamna Harmon Andrews n-o să-ți spună cum mi-a zis mie când m-am întors acasă de la Summerside: „Ei bine, Anne, ești

la fel de sfrijită ca întotdeauna.” Să fi „suplă” sună destul de romantic, dar „sfrijită” parcă are altfel de zăngănit.

— Am auzit-o pe doamna Harmon vorbind despre zestrea ta. Recunoaște că e la fel de frumoasă ca a lui Jane, deși zice că Jane s-a măritat cu un milionar pe când tu te măriți cu „un doctor tânăr și sărman care n-are pe numele lui niciun ban.”

Anne râse.

— Rochiile mele chiar sunt drăguțe. Îmi plac lucrurile frumoase. Îmi aduc aminte de prima mea rochie frumoasă – cea de stofă cafenie pe care mi-a oferit-o Matthew pentru concertul de la școală. Înainte de asta avusesem parte numai de rochii urâte. În seara aia mi se părea că pășisem într-o altă lume.

— Era în seara în care Gilbert a recitat „Bingen pe Rin”¹ și s-a uitat spre tine când a ajuns la versul: „O altă fată ce *nu* mi-e soră.” Și tu erai nespuse de furioasă pentru că își pusese trandafirul de hârtie primit de la tine în buzunarul de la piept. Pe atunci nici nu-ți trecea prin cap că vei fi soția lui.

— Oh, aici e vorba despre alt exemplu de predestinare, râse Anne în timp ce coborau amândouă scările de la mansardă.

---

¹ Poem al scriitoarei Caroline Elizabeth Sarah Norton (1808–1877) apărut în 1867. În capitolul 19 din „Anne – Casa cu frontoane verzi,” Gilbert Blythe l-a recitat la Clubul de Dezbateri din cadrul concertului organizat cu prilejul zilei de naștere al Diane Barry. Poemul este o confesiune a unui soldat german, rănit de moarte pe unul dintre câmpurile de luptă din Alger.

Capitolul 2

CASA DE VIS

La Green Gables entuziasmul plutea în aer mai mult ca oricând. Până și Marilla era atât de entuziasmată, că nu se mai putea ascunde, ceea ce era ceva aproape nemaiauzit.

— În casa asta n-a avut loc niciodată vreo nuntă, îi zise ea doamnei Rachel, aproape cerându-și scuze. Când eram mică, l-am auzit pe un preot bătrân zicând că o locuință nu e cu adevărat o casă dacă nu a fost sfințită de un botez, de o nuntă și de o înmormântare. În mormântări am avut, tatăl și mama mea au murit aici, la fel și Matthew; am avut chiar și un botez. Cu mult timp în urmă, am avut un argat care era însurat și soția lui a născut aici. Dar n-am avut parte de nicio nuntă. E un sentiment ciudat să mi-o închipui pe Anne căsătorită. Într-un fel, ea a rămas în ochii mei fetița pe care a adus-o acasă Matthew acum paisprezece ani. Parcă nu pot realiza că a crescut. N-o să uit niciodată cum m-am simțit când l-am văzut pe Matthew aducând acasă *o fată*. Stau și mă întreb ce s-a ales de băiatul pe care l-am fi primit dacă nu s-ar fi comis acea greșeală. Mă întreb ce soartă ar fi avut.

— Ei bine, a fost o greșeală binevenită, zise doamna Rachel Lynde, deși să nu uităm că n-am gândit întotdeauna

așa. Aminteste-ți de seara în care am venit s-o văd pe Anne și de ce scenă am avut parte. Dar de-atunci multe s-au schimbat, asta-i situația.

Doamna Rachel oftă, apoi se învioră iarăși. Când era vorba despre nunți, doamna Rachel era gata să lase trecutul mort să-și îngroape morții.¹

— O să-i dau lui Anne două dintre cuverturile mele de bumbac, reluă ea discuția. Una cu dungi de culoarea tutunului și una cu frunze de măr. Mi-a zis chiar ea că în curând vor fi iar la modă. Nu cred că este ceva mai frumos pentru un pat din camera de oaspeți decât o cuvertură frumoasă cu frunze de măr, asta-i situația. Trebuie doar să le dau la albit. Le-am cusut în saci de bumbac tocmai de la moartea lui Thomas și acum sigur s-au decolorat îngrozitor. Dar mai e o lună până atunci și albirea la rouă face minuni, nu alta.

— O lună doar! oftă Marilla, apoi zise plină de mândrie: Eu îi dau lui Anne cele șase covoare împletite pe care le țin în mansardă. Nu m-am gândit vreodată că o să vrea așa ceva, sunt așa de demodate și azi se pare că toată lumea vrea numai covorașe cu franjuri. Dar ea mi le-a cerut, zicea că nu vrea să pună nimic altceva pe dușumele. Chiar sunt frumoase! Le-am făcut din bucățile de pânză cele mai frumoase și le-am împletit în fâșii. Tare bine mi-au mai prins iernile astea. Și o să-i fac atâta dulceață de prune să-i umplu cămara pentru un an întreg. Mi se pare tare ciudat. Prunii ăștia nici măcar n-au mai înflorit de trei ani încoace și chiar îmi ziceam că mai bine i-aș tăia. Și primăvara asta s-au făcut albi și au făcut atâtea prune cum n-am văzut la Green Gables de când mă știu.

— În fine, slavă Domnului că Anne și Gilbert se căsătoresc în cele din urmă. Pentru asta m-am rugat,

---

¹ Aluzie la un vers din poemul „A Psalm of Life” al poetului american Henry Wadsworth Longfellow.

zise doamna Rachel, cu un ton care sugera că e absolut convinsă că rugăciunile ei au ajutat mult. Mi-a venit inima la loc când am aflat că nu vrea să se mărite cu bărbatul acela din Kingsport. Era bogat, asta-i limpede, iar Gilbert e sărac, asta una la mână, dar măcar e de-al nostru, de pe Insulă.

— E Gilbert Blythe, zise Marilla, pe deplin satisfăcută.

Marilla ar fi preferat mai degrabă să moară decât să exprime cu glas tare gândul ce o bântuia de fiecare dată când îl vedea pe Gilbert încă de când era copil, gândul că dacă mai de mult n-ar fi fost atât de mândră și încăpățânată, ar fi putut fi băiatul *ei*. Marilla simțea că, într-un fel anume, straniu, căsătoria lui cu Anne ar îndrepta acea greșală de demult. Nu era prima dată când binele se năștea din răul vechilor amărăciuni.

Cât despre Anne, era atât de fericită, că aproape îi era frică. Superstițiile din bătrâni spuneau că zeilor nu le place să vadă muritori din cale-afară de fericiți. În ce privește ființele umane, cel puțin, e sigur că unora nu le place. Două de-alde astea veniră pe capul lui Anne într-o seară cu amurg violet și începură să facă ce știu ele mai bine, adică să-i mai spargă din baloanele fericirii ce pluteau deasupra ei ca un curcubeu. Dacă ea credea cumva că doctorașul ăsta tânăr, Blythe, ar fi cine știe ce plească pe capul ei sau dacă-și închipuia că ar mai fi la fel de îndrăgostit de ea ca-n prima zi, e de datoria lor, fără îndoială, să-i prezinte situația într-o cu totul altă lumină. Și totuși, aceste două doamne demne de toată lauda nu îi erau lui Anne nici pe departe dușmane; dimpotrivă, țineau chiar foarte mult la ea și ar fi sărit în apărarea ei la fel cum ar fi sărit pentru propriile lor odrasle dacă s-ar fi luat cineva la ele. Dar consecvența nu e o caracteristică obligatorie a firii omenești.

Doamna Inglis – *née* Jane Andrews – ca să cităm din *Daily Enterprise* – veni însoțită de maică-sa și de doamna

Jasper Bell. Dar în ce o privește pe Jane, ea e dovada vie că sângele apă nu se face nici după atâția ani de ciorovăieli matrimoniale. Sorții i-au căzut între cei puternici.¹ În ciuda faptului că – după cum ar zice doamna Rachel Lynde – se căsătorise cu un milionar, avusese parte de o căsătorie fericită. Avera nu o stricase. Era aceeași Jane, liniștită, prietenoasă, cu bujori în obrăjori, întocmai ca atunci când erau copile și formau un cvartet de nedespărțit, împărtășind bucuria vechii ei prietene și dând dovadă de un interes sincer pentru cel mai fin detaliu din zestrea lui Anne ca și cum ar putea concura cu splendorile ei de mătase și nestemate. Jane nu era un geniu și probabil că în viața ei nu a spus nimic care să merite atenție; dar nu a spus niciodată nimic ce ar fi putut jigni pe cineva – ceea ce poate fi o trăsătură nefavorabilă, dar e în același timp una rară și de invidiat.

— Așadar, Gilbert nu s-a răzgândit în privința ta până la urmă, zise doamna Harmon Andrews, fără se încerce să-și ascundă surpriza din glas. Mă rog, cei din neamul Blythe se țin de obicei de cuvânt, odată ce și l-au dat, indiferent ce s-ar întâmpla. Ia să vedem – ai douăzeci și cinci de ani, nu-i așa, Anne? Când eram eu fată, la douăzeci și cinci de ani era primul hop. Dar tu pari destul de tânără. Așa-s mereu ăștia, roșcații.

— Părul roșcat e acum la modă, zise Anne încercând să zâmbească, dar păstrând un ton destul de rece.

Viața îi dezvoltase un simț al umorului care o ajutase să depășească multe dificultăți; însă nimic nu reușise până acum să o facă să reziste atunci când cineva făcea o aluzie la culoarea părului ei.

— Adevărat, adevărat, recunosc doamna Harmon. Ce ți-e și cu moda asta, niciodată n-ai cum să știi ce ciudățenii

---

¹ „Sorții mi-au căzut între cei puternici, că moștenirea mea este puternică.” /Psalmi 15, 6/

mai apar. În fine, Anne, zestrea ta e foarte drăguță și se potrivește perfect cu poziția ta în societate, nu-i așa, Jane? Sper să fii foarte fericită. Ți doresc ce e mai bun pe lume, fii sigură. O logodnă lungă de regulă nu se termină cu bine. Dar, de bună seamă, în cazul vostru nu prea aveți de ales.

— Gilbert pare destul de tânăr pentru un doctor. Tare mă tem că lumea nu prea o să aibă încredere în el, zise posomorâtă doamna Jasper Bell.

Apoi își închise gura strâns, ca și cum ar fi spus ce credea că e de datoria ei să spună și acum avea conștiința împăcată. Era genul de om care vedea deslușit să scoată paiul din ochiul altuia fără să-și scoată bârna din ochiul său.

Micile bucurii superficiale pe care i le aduceau lui Anne gândul la zestrea de mireasă fură umbrite pentru o clipă; dar fericirea din adâncul sufletului ei era de neclintit; iar micile înțepături ale madamelor Bel și Andrews fură pe dată uitate atunci când sosi, puțin mai târziu, Gilbert și porniră amândoi să hoinărească printre mestecenii de pe malul râului, care erau abia niște puiți când Anne sosise la Green Gables și acum semănau cu niște coloane înalte de fildeș dintr-un palat de basm în lumina asfințitului scăldat de stele. La umbra lor, Anne și Gilbert vorbeau ca doi îndrăgostiți despre noua lor casă și despre viața lor cea nouă împreună.

— Am găsit un cuib al nostru, Anne.

— Oh, unde? Sper că nu în sat. Asta nu mi-ar plăcea deloc.

— Nu. În sat nu era nicio casă liberă. E o căsuță albă, pe țărm, la jumătatea drumului dintre Glen Saint Mary și Four Winds. E puțin cam departe de drum, dar când ne vom instala un telefon asta n-o să mai conteze prea mult. Peisajul e superb. Are vedere spre asfințit și în față se întinde golful cel mare și albastru. Dunele de nisip

nu sunt foarte departe. Le suflă briza și le udă stropii valurilor.

— Dar casa, Gilbert, prima *noastră* casă, cum arată?

— Nu e foarte mare, dar e destul de mare pentru noi.

O cameră de zi splendidă, cu șemineu, și o sufragerie cu vedere spre golf și o cameră mică, numai bună pentru cabinetul meu. A fost construită acum vreo șaiszeci de ani, e cea mai veche casă din Four Winds. Dar s-a păstrat foarte bine și a fost reparată cu cincisprezece ani în urmă – a fost tencuită, i s-au pus țiglă nouă și dușumele noi. În primul rând, a fost foarte bine clădită. Din ce am înțeles, există o poveste de dragoste legată de construirea ei, dar omul de la care am închiriat-o nu o știa prea bine. Zicea că numai căpitanul Jim ar mai putea dezlega itele poveștii.

— Cine e căpitanul Jim?

— Paznicul farului de la Four Winds. O să-ți placă le nebunie farul de la Four Winds, Anne. E unul din acelea care se rotesc și luminile lui strălucesc pe cer ca stelele. Se vede de la fereastra camerei noastre de zi și din ușa de la intrare.

— Cine e proprietarul casei?

— Acum e proprietatea parohiei din Glen Saint Mary, iar eu am închiriat-o de la epitropie. Până de curând i-a aparținut unei respectabile femei foarte în vârstă, domnișoarei Elizabeth Russel. A murit primăvara trecută și, cum nu avea rude apropiate, și-a lăsat averea parohiei din Glen Saint Mary. Mobila ei a rămas în casă și am cumpărat-o eu aproape toată, pe te miri ce, aș putea spune, pentru că era așa de demodată, că epitropii se temeau că n-aveau cui să o vândă. Din câte îmi dau eu seama, oamenii din Glen Saint Mary preferă brocartul plușat și dulapurile cu oglinzi și ornamente. Însă mobila domnișoarei Russel e foarte bună și sunt sigur că o să-ți placă, Anne.

— Până acum totul sună bine, zise cu precauție Anne, dând aprobator din cap. Însă, Gilbert, oamenii nu pot trăi numai cu mobilă. Încă nu ai pomenit nimic despre un aspect foarte important. În jurul casei sunt *copaci*?

— O mulțime, slavă Cerului! În spate e un crâng mărișor de brazi, aleea e străjuită de două rânduri de plopi negri și e o grădină încântătoare înconjurată de mesteceni albi. Ușa de la intrare dă direct în grădină, dar mai e o intrare – o porțiță agățată de doi brazi. Pe un trunchi sunt balamalele și pe celălalt zăvorul. Deasupra, ramurile de brad formează o boltă.

— Oh, cât mă bucur! N-aș putea trăi într-un loc fără copaci – ceva esențial dinlăuntru meu s-ar stinge. Acum nu mai are rost să te întreb dacă e și vreun pârâiaș prin apropiere. Ar fi prea mult...

— Dar chiar este un pârâiaș și chiar trece printr-un colțișor din grădină.

— Atunci, zise Anne cu un oftat lung de satisfacție supremă, casa pe care ai găsit-o chiar este casa de vis, și nu alta!

Capitolul 3

TĂRÂMUL DE VIS

— **T**e-ai hotărât pe cine inviți la nuntă, Anne? întrebă doamna Rachel Lynde în timp ce broda cu dibăcie șervețele. Ar cam fi timpul să trimiți invitațiile, chiar dacă n-or fi din alea oficiale.

— N-am de gând să chem prea multă lume, zise Anne. Vrem ca doar cei ce țin cel mai mult la noi să ne vadă în ziua nunții. Familia lui Gilbert, domnul și doamna Allan, domnul și doamna Harrison...

— Era o vreme când nu prea îl numărai pe domnul Harrison printre prietenii tăi cei mai dragi, zise sec Marilla.

— Mă rog, să zicem că nu eram înnebunită după el când l-am cunoscut prima oară, recunosc Anne, râzând de ce-și aducea aminte. Dar domnul Harrison s-a schimbat mult în bine de când ne-am cunoscut, iar doamna Harrison e o scumpă. Mai sunt apoi, desigur, domnișoara Lavendar și Paul.

— S-au hotărât dacă vin pe Insulă vara asta? Credeam că pleacă în Europa.

— S-au răzgândit când le-am scris că mă mărit. Azi am primit o scrisoare de la Paul. Zice că e *musai* să vină la nunta mea, indiferent ce se întâmplă cu Europa.

— Copilul ăla s-a uitat dintotdeauna la tine ca la o icoană, observă doamna Rachel.

— Copilul ăla e acum un tânăr de nouăsprezece ani, doamnă Lynde.

— Cum zboară timpul! fu răspunsul genial și original al doamnei Lynde.

— E posibil să vină și Charlotta a Patra cu ei. Mi-a trimis vorbă prin Paul că vine dacă soțul ei îi dă voie. Mă întreb dacă mai poartă fundele alea albastre enorme și dacă soțul ei îi spune Charlotta sau Leonora. Mi-ar plăcea la nebunie să vină Charlotta la nunta mea. Eu și Charlotta am fost odată la o petrecere de nuntă. Sunt așteptați săptămâna viitoare la Căsuța Ecoului. Apoi ar mai fi Phil și preacuviosul Jo...

— E îngrozitor să te aud vorbind așa despre un preot, Anne, zise doamna Rachel pe un ton sever.

— Dar chiar soția lui îi spune așa.

— Ar fi bine să arate mai mult respect față de o față bisericească, ripostă doamna Rachel.

— Te-am auzit și pe matală cum îi înțepi pe preoți, o necăji Anne.

— Da, dar eu o fac în mod cuviincios, se împotrivi doamna Lynde. Nu m-ai auzit pe mine să *poreclesc* vreodată vreun preot.

Anne își înăbuși un zâmbet.

— În fine, ar mai fi Diana și Fred și Fred cel mic și Micuța Anne Cordelia — și Jane Andrews. Mi-ar plăcea să vină și domnișoara Stacey și mătușa Jamesina și Priscilla și Stella. Dar Stella e în Vancouver, Pris e în Japonia, domnișoara Stacey e măritată în California, iar mătușa Jamesina a plecat în India să exploreze activitatea de misionar a fiicei ei, în ciuda faptului că se teme îngrozitor de șerpi. E de-a dreptul înfiorător cum se împrăștie lumea pe tot globul pământesc.

— Nu asta a fost voia Domnului, așa să știi, zise doamna Rachel pe un ton autoritar. În vremea mea, lumea creștea, se căsătorea și se așeza acolo unde se năștea sau măcar pe-aproape. Slavă Domnului că ai rămas pe Insulă, Anne! M-am temut că Gilbert o să insiste să fugă la capătul pământului, când o termina cu facultatea aia, și c-o să te târască și pe tine după el.

— Dacă fiecare ar rămâne unde s-a născut, s-ar umple repede satele sau orașele, doamnă Lynde.

— Oh, n-am gând să mă cert cu tine acuma, Anne. *Eu* nu am facultate. La ce oră va fi cununia?

— Am hotărât să fie la amiază – în amiaza mare, cum se zice în ziarele mondene. Așa o să avem timp să prindem trenul de seară spre Glen Saint Mary.

— Și cununia va avea loc în salon?

— Nu, dacă nu cumva plouă. Vrem să ne căsătorim în livadă, sub cerul albastru și în lumina soarelui. Știi când și unde mi-ar plăcea să mă căsătoresc, dacă aș putea? În zori... în zorii unei zile de iunie, într-un răsărit fermecător și cu trandafirii din grădină înfloriți; eu aș veni lângă Gilbert și am pleca împreună în inima pădurii de fagi și ne-am căsători chiar acolo, sub bolțile verzi care ar forma o splendidă catedrală.

Marilla strâmbă din nas cu dispreț, iar doamna Lynde părea șocată.

— Dar ar fi tare ciudat, Anne... Nici nu pare să fie legal. Și ce-ar spune doamna Harmon Andrews?

— Ah, asta-i partea proastă, oftă Anne. Nu putem face nimic în viața asta că ne e frică de ce ar spune doamna Harmon Andrews. „*E drept; că-i drept, păcat e; păcat că-i drept.*”¹ Ce lucruri minunate am putea face dacă nu ar fi doamna Harmon Andrews!

---

¹ William Shakespeare, „Hamlet,” Actul II, scena 2, replica lui Polonius, în versiunea românească a lui Ion Vinea.

— Fir-ar să fie, Anne! Nu cred că am să te pot înțelege vreodată pe deplin, se plânse doamna Lynde.

— Anne a fost o romantică dintotdeauna, zise Marilla parcă încercând să o scuze.

— Las' că după ce se mărită îi trece, răspunse doamna Rachel pe un ton încurajator.

Anne râse și ieși furișându-se până la Aleea Îndrăgostiților, unde o găsi Gilbert; și niciunul dintre ei nu părea cuprins de frica sau de speranța că viața lor după căsătorie îi va vindeca de romantism.

Săptămâna ce urmă sosiră oamenii din Căsuța Ecoului și Casa cu Frontoane Verzi răsuna toată de entuziasmul lor. Domnișoara Lavendar se schimbase atât de puțin, încât cei trei ani ce trecuseră de la ultima ei vizită pe Insulă păreau o zi; dar Anne nu-și putea reveni din uimirea pe care i-o provocase revederea lui Paul. Era oare cu puțință ca acest tânăr splendid și înalt cât ușa să fie Paul din vremea când mergea la școală în Avonlea?

— Mă faci să mă simt bătrână, Paul, zise Anne. Trebuie să mă uit în sus să pot vorbi cu tine.

— N-ai să te maturizezi niciodată, domnișoară profesoară, zise Paul. Te numeri printre puținii muritori care au găsit și au băut din Fântâna Tinereții, tu și Mama Lavendar. Bagă de seamă: după ce te măriți, n-am să-ți pot spune doamna Blythe. Pentru mine vei rămâne mereu „domnișoara profesoară,” cea care m-a învățat lecțiile importante din viață. Vreau să-ți arăt ceva.

Era o cărticică de poezii. Paul își așternuse gândurile în versuri și editurile nu au ezitat să le aprecieze. Anne citi câteva dintre poeziile lui Paul cuprinsă de încântare sinceră. Erau fermecătoare și promițătoare.

— Ai să ajungi celebru, Paul. Întotdeauna am visat să am un elev care să ajungă celebru. Mă gândeam la un rector

de facultate, dar un mare poet e și mai bine. Într-o zi mă voi putea lăuda că i-am tras o mamă de bătaie eminentului Paul Irving. Însă nu te-am bătut niciodată, nu-i așa, Paul? Ce șansă am ratat! Cred, totuși, că o dată te-am pedepsit să rămâi în clasă pe timpul pauzei.

— Poți ajunge chiar tu celebră, domnișoară profesoară. Am văzut destule scrieri de-ale tale în ultimii trei ani.

— Nu. Sunt conștientă de ceea ce pot. Pot scrie mici povestioare pline de imaginație pe care copiii le adoră și pentru care editorii scriu câte un cec de consolare, dar nu pot face ceva mareț. Singura mea șansă la nemurire aici pe pământ ar fi un colțișor în memoriile tale.

Charlotta a Patra renunțase la fundițele albastre, dar pistruii erau aproape la fel de mulți.

— Nu m-am gândit vreodată că am să mă mărit cu un yankeu, domnișoară Shirley, săru-mâna, zise ea. Dar nu știi niciodată ce te-așteaptă în viață, și nici nu e vina lui. Așa s-a născut.

— Și tu ești tot yankee, Charlotta, din moment ce te-ai măritat cu un yankeu.

— Domnișoară Shirley, săru-mâna, *în niciun caz!* Pot să mă mărit și cu zece yankei și tot n-aș putea să fiu yankee! Tom e un drăguț în felul lui. Și io mi-am zis că n-are rost să fac atâtea nazuri, că nu se știe dacă mai pup așa ceva. Tom nu bea și nu bombăne, că are treabă între mese, și la urma urmei io mi-s mulțumită, săru-mâna, domnișoară Shirley.

— Te strigă Leonora? întrebă Anne.

— Oh, Doamne, în niciun caz, săru-mâna, domnișoară Shirley. Nici nu i-aș răspunde, pentru că n-aș ști cu cine vorbește. Desigur, când ne-am căsătorit a trebuit să spună: „Te iau pe tine, Leonora,” și vă spun cu mâna pe inimă, domnișoară Shirley, săru-mâna, m-am simțit tare ciudat, pentru că nu vorbea cu mine și adică nu m-am căsătorit așa cum trebuie. Și ai să te măriți și matale, domnișoară

Shirley, sǎru-mâna? Dintotdeauna mi-a plăcut ideea să mă mărit cu un doctor. Ar fi la îndemână când fac copiii pojar și laringită. Tom e doar zidar, dar e om blând. Când i-am zis io: „Tom, pot să merg la nunta domnișoarei Shirley? Io oricum mă duc, dar mi-ar plăcea să am și consimțământul tău,” zice „Fă ce vrei, Charlotta, și atunci îmi faci și mie pe plac.” Să tot ai așa un soț drăguț, sǎru-mâna, domnișoară Shirley.

Philippa și al ei preacuvios Jo sosiră la Green Gables cu o zi înainte de nuntă. Anne și Phil avură parte de o întâlnire fermecătoare care se transformă imediat într-o șuetă intimă și confidențială despre tot ce-a fost și ce va fi.

— Regină Anne, ești mai maiestuoasă ca niciodată. Eu am slăbit îngrozitor după ce am născut. Nu arăt nici pe jumătate atât de bine; dar cred că lui Jo îi place așa. Nu e o diferență așa de mare între noi. Și, oh, e de-a dreptul minunat că te măriți cu Gilbert. Roy Gardner n-ar fi fost potrivit deloc, dar absolut deloc. Abia acum îmi dau seama de asta, deși atunci am fost îngrozitor de dezamăgită. Cred că știi, Anne, că nu te-ai purtat deloc frumos cu Roy.

— Am înțeles că și-a revenit, zâmbi Anne.

— Oh, da. S-a căsătorit, iar soția lui e adorabilă și sunt cât se poate de fericiți. Totul le merge de minune. Jo și Biblia spun că așa e, și ei sunt o autoritate în materie.

— Alec și Alonzo s-au căsătorit?

— Alec da, însă Alonzo nu. Cât de mult mă copleșesc amintirile din vremurile bune de la Casa Patty când stau de vorbă cu tine, Anne! Ce frumos ne distram!

— Ai fost în ultima vreme pe la Patty?

— Oh, da, merg des. Domnișoara Patty și domnișoara Maria stau tot lângă șemineu și împletesc. Apropo, ți-am adus un dar de nuntă din partea lor, Anne. Ghici ce e?

— Nu cred că pot ghici. Dar de unde au aflat că mă căsătoresc?

— Oh, le-am spus eu. Am fost la ele săptămâna trecută. Și s-au arătat foarte curioase. Domnișoara Patty mi-a trimis un bilet prin care mă ruga să le fac o vizită; apoi m-a rugat să îți transmit darul din partea ei. Ce ți-ai dori cel mai mult din Casa Patty, Anne?

— Să nu-mi spui că domnișoara Patty mi-a trimis câinii de porțelan?

— Du-te sus! Ai să-i găsești la mine în cuțar. Și am și o scrisoare pentru tine. Stai puțin că ți-o aduc chiar acum.

Dragă domnișoară Shirley, scrisese domnișoara Patty, Eu și Maria am fost foarte încântate când am auzit de ceremonialul nupțial ce se apropie. Îți transmitem toate cele bune. Maria și cu mine nu ne-am căsătorit niciodată, dar nu avem nimic împotriva când se căsătoresc alte persoane. Îți trimitem câinii de porțelan. Voiam să ți-i las prin testament, pentru că se pare că îți plăceau foarte mult. Dar Maria și cu mine sperăm că vom mai trăi o vreme bună de acum încolo (D.V.¹), așa că am hotărât să ți-i dau acum cât ești tânără. Cu siguranță nu ai uitat că Gog privește spre dreapta și Magog spre stânga.

— Imaginează-ți numai cât de frumos vor sta câinii aștia drăguți lângă șemineul din casa mea de vis! zise Anne fermecată. Nu m-am așteptat la ceva atât de încântător.

În seara aceea Green Gables se umplu de freamătul pregătirilor pentru a doua zi; dar spre asfințit, Anne se furișă din casă. Avea de făcut un mic pelerinaj în această ultimă zi din copilăria sa și trebuia să fie singură. Se duse la mormântul lui Matthew din micuțul cimitir din Avonlea, înconjurat de plopi, și acolo avu o scurtă întrevvedere cu amintirile de demult și cu iubirile nemuritoare.

---

¹ *Deo Volente* (expresie latină însemnând „Cu Voia lui Dumnezeu”). În acele vremuri, majoritatea celor ce scriau scrisori foloseau această expresie, arătând că sunt conștienți că nimic nu se poate fără voia lui Dumnezeu.

— Cât de bucuros ar fi fost Matthew mâine dacă ar mai fi trăit, șopti ea. Dar eu cred că el știe și se bucură... în altă parte. Am citit undeva că „morții noștri nu sunt morți până ce nu-i uităm.” Pentru mine Matthew nu va muri niciodată, pentru că nu-l voi putea uita.

Lăsa pe mormânt florile pe care le adusese și porni încet pe lângă poalele dealului. Era o seară minunată, scăldată de lumini și umbre cu totul încântătoare. Spre apus, cerul era acoperit de nori subțiri, cu nuanțe stacojii și de chihlimbar, iar printre ei abia se zăreau fâșii lungi de cer verde-crud. De dincolo de nori, răzbăteau razele scânteietoare ale soarelui ce apunea pe mare și dinspre țărmul roșiatic se ridicau fără încetare vocile apelor fără de sfârșit. De jur-împrejurul ei, în liniștea minunată de țară se așterneau dealurile, câmpurile și pădurile pe care le cunoștea și le îndrăgea atât de mult.

— Istoria se repetă, zise Gilbert, ajungând lângă ea pe când trecea prin dreptul porții domeniului Blythe. Îți amintești de prima noastră plimbare pe deal, Anne, de fapt chiar prima noastră plimbare împreună?

— Mă întorceam la apus de la mormântul lui Matthew, iar tu ai ieșit pe poartă; și eu am renunțat la mândrie după atâția ani și ți-am vorbit.

— Și cerul s-a deschis înaintea mea, adăugă Gilbert. Din clipa aceea abia așteptam a doua zi. Când te-am lăsat la poarta casei voastre în seara aceea și am pornit spre casă, eram cel mai fericit băiat din lume. Anne mă iertase...

— Cred că tu aveai mai multe de iertat. Eu eram o nerecunoscătoare nefericită, chiar și după ce mi-ai salvat viața, atunci pe lac. Cât uram să am atâtea obligații! Nu merit toată fericirea de care am acum parte.

Gilbert râse și strânse și mai tare mâna sa de copilă ce purta inelul său. Inelul de logodnă al lui Anne era ca o cununică de perle. Nu voise să poarte un diamant.

— Nu mi-au plăcut diamantele de când am aflat că nu sunt de culoarea aceea purpurie și încântătoare, așa cum visam eu. Îmi vor aduce mereu aminte de dezamăgirea pe care am avut-o atunci.

— Dar perlele sunt de fapt lacrimi, așa zice legenda, protestă Gilbert.

— Nu mi-e teamă de asta. Lacrimile pot fi și de fericire, nu doar de tristețe. Cele mai fericite clipe din viața mea au fost cele în care am avut ochii plini de lacrimi – atunci când Marilla mi-a spus că pot să rămân la Green Gables, când Matthew mi-a oferit prima mea rochie frumoasă, când am aflat că ai se te faci sănătos atunci când aveai febră. Așadar, oferă-mi perle cu inelul de logodnă, Gilbert, și eu voi accepta de bunăvoie tristețile și bucuriile vieții!

Dar în astă seară, îndrăgostiții noștri aveau în gând doar bucurii și niciun strop de tristețe. Pentru că a doua zi era ziua nunții lor și casa lor de vis îi aștepta pe țărmul roșiatic și înnegurat de la Portul Four Winds.

Anne's House of Dreams

Traducător/ Cristian Imbrea

Redactor/ Nina Bercan

Lector/ Aniela Târnaucă

Ilustrator/ Ecaterina Macovei

Copertă/ Andreea Mihaiu

Layout & Dtp/ Mihăiță Stroe

Editura Predania/ București

www.prietenii-predania.ro

Distribuție/ Supergraph

0728303566